

osobnosti a příběhy sociálních služeb

Petra Cibulková

Osobnosti:

Pavel Čáslava | Jiří Horecký

Ladislav Průša | Petr Hanuš

Jan Lorman | Andrea Tajanovská

Zuzana Filipková | Petra Zimmelová

Jiří Dušek | Vladimír Vopelka

Věra Husáková | Boris Šťastný

Karolína Wankovská | Lukáš Curylo

Společnosti:

Professional support

IRESOFT | Pro CleanLife

Nutriční péče | Clementas

Petra Cibulková

Osobnosti a příběhy sociálních služeb

Osobnosti: Pavel Čáslava | Jiří Horecký | Ladislav Průša | Petr Hanuš | Jan Lorman | Andrea Tajanovská | Zuzana Filipková | Petra Zimmerlová | Jiří Dušek | Vladimír Vopelka | Věra Husáková | Boris Šťastný | Karolína Wankovská | Lukáš Curylo

Společnosti: Professional support | IRESOFT | Pro CleanLife | Nutriční péče | Clementas

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

© Ing. Petra Cibulková, 2022
© PhDr. Pavel Čáslava, 2022
© Ing. Jiří Horecký, Ph.D., MSc., MBA, 2022
© doc. Ing. Ladislav Průša, CSc., 2022
© Mgr. Petr Hanuš, 2022
© MgA. Jan Lorman, 2022
© Mgr. Bc. Andrea Tajanovská, DiS., 2022
© Mgr. Zuzana Filipková, Ph.D., 2022
© Mgr. Petra Zimmerlová, Ph.D., 2022
© Jiří Dušek, 2022
© Ing. Vladimír Vopelka, 2022
© Ing. Věra Husáková, 2022
© MUDr. Boris Šťastný, MBA, 2022
© Mgr. Karolína Wankovská, DiS., 2022
© Mgr. et Mgr. Lukáš Curylo, 2022
© Kateřina Kalibanová (Professional support s.r.o.), 2022
© Ing. Karel Matějka (Professional support s.r.o.), 2022
© Ing. Jiří Halousek, MBA (IRESOFT s.r.o.), 2022
© Soňa Štramová (Pro CleanLife s.r.o.), 2022
© Mgr. et Bc. Marek Křibík, Dis. (Nutriční péče o.p.s.), 2022
© Mgr. Pavel Pechoušek (domovy Clementas), 2022

© EEZY Publishing, s.r.o., 2022

Vydalo nakladatelství EEZY Publishing, s.r.o.,
Výšehrad Garden, Na Pankráci 322/26, 140 00 Praha 4
www.eezy.cz

ISBN 978-80-908638-5-9

Obsah

Úvodní slovo	7
PhDr. Pavel Čáslava	9
Ing. Jiří Horecký, Ph.D., MSc., MBA	17
doc. Ing. Ladislav Průša, CSc.	23
Mgr. Petr Hanuš	31
MgA. Jan Lorman	37
Mgr. Bc. Andrea Tajanovská, DiS.	43
Mgr. Zuzana Filipková, Ph.D.	51
Mgr. Petra Zimmerlová, Ph.D.	59
Jiří Dušek	67
Ing. Vladimír Vopelka	73
Ing. Věra Husáková	81
MUDr. Boris Šťastný, MBA	89
Mgr. Karolína Wankovská, DiS.	95
Mgr. et Mgr. Lukáš Curylo	103
Nekončící cesta vývoje a inovací k lepší a jednodušší péči (Professional support s.r.o.)	111
Sociální služby jsou srdcovka IRESOFTu (IRESOFT s.r.o.)	117
Staráme se o potřeby každého zákazníka (Pro CleanLife s.r.o.)	124
Nutriční péčí proti podvýživě (Nutriční péče o.p.s.)	129
Když se Domov stane domovem (domovy Clementas)	135

Úvodní slovo

Milí čtenáři,

vítám vás na stránkách knihy Osobnosti a příběhy sociálních služeb, v níž najdete rozhovory se zajímavými osobnostmi sociálních služeb a příběhy společností, které v oblasti sociálních služeb podnikají a jejichž snahou je poskytovatelům sociálních služeb pomoci při péči o jejich klienty. Sociální služby jsou oblastí, kterou často mnoho lidí považuje za postradatelnou, ale jen do té doby, než potřebují pomoc oni sami nebo jejich blízcí či přátelé. V sociálních službách pracují, nebo by pracovat měli, lidé, kteří mají srdce na správném místě a ke své profesi přistupují s jistou dávkou pokory, empatie a jsou schopni reagovat na potřeby klientů, ať se jedná o děti, dospělé s nejrůznějšími druhy zdravotního, mentálního či fyzického postižení či seniory. To ostatně ukázaly i poslední dva roky, kdy sociální služby za své klienty bojovaly s pandemií covidu-19 bez ztráty kyticí. Proto mě velmi těší, že jsem měla příležitost realizovat rozhovory s osobnostmi, které se v sociálních službách pohybují řadu let na nejrůznějších pozicích, a přiblížit čtenářům jejich názory. Co je vedlo k tomu, že zasvětili své životy lidem, kteří jsou často křehcí, společností mnohdy nepochopení nebo se pohybují na jejím okraji? Americký stand-up komik, kritik sociálních poměrů, satirik, herec a spisovatel George Dennis Carlin řekl, že „lidé, kteří tančí, jsou považováni za blázny těmi, kdo hudbu neslyší“. Myslím si, že všichni ti, kteří pracují v sociálních službách, „slyší“ svoji hudbu právě v tom smyslu, že sdílejí svá srdce s těmi nejpotřebnějšími, i když mohou být pro veřejnost často neviditelní. Pro celou naši společnost je lepší, že jejich hudba hraje, než kdyby nehrála. Zaslouží si za to náš obdiv a díky.

Ing. Petra Cibulková
tisková mluvčí Asociace poskytovatelů sociálních služeb ČR
a šéfredaktorka časopisů Sociální služby a Listy sociální práce

---

PhDr. Pavel Čáslava

předseda Etické komise Asociace poskytovatelů sociálních služeb ČR

Vystudoval jste filozofii na Univerzitě Karlově i na Masarykově univerzitě. Působil jste sedmnáct let jako ředitel centra sociálních služeb, aktivní jste i v politice, v níž se zaměřujete na zdravotní a sociální otázky. Co vás přivedlo k této oblasti veřejného života? Chtěl jste se od studentských let věnovat sociálním službám?

Prakticky až do roku 1990 jsem pracoval jako psycholog ve školním a rodinném poradenství. Změnu mé profesní kariéry ovlivnily dvě celkem náhodné události v mém životě. První z nich byl zážitek z roku 1989, kdy jsem se celkem náhodou ocitl na krátké návštěvě v jednom zařízení pro děti s mentálním postižením. Už samotné umístění ústavu mluvilo samo o sobě. Odlehlé místo v horách, kde je zima devět měsíců v roce, provizorní baráky po bývalém pracovním táboře. Velké místnosti s klecovými lůžky, některé děti přivázané. Ticho, naprostá letargie, prázdné oči dětí utlumených medikací, některé z nich stále dokola vykonávající stereotypní pohyby. Deprivace jako vystřižená z učebnice. Na chodbě za stolkem sestra, která si četla knížku. Zážitek se mi silně vryl do paměti a ještě dnes ho mám před očima.

Druhou událostí byla patálie, ve které jsem se ocitl, když jsem měl krátce nato nastoupit jako vedoucí v poradně pro rodinu. Když jsem přišel v den dohodnutého nástupu do tehdejšího centra sociálních služeb, jehož byla poradna součástí, pan ředitel, který mi předtím závazně místo slíbil, mi najednou sdělil, že tuto pozici musel obsadit známým jistého vlivného politika. Pan ředitel se však zachoval „slušně“. Nabídl mi uvolněné mís-

to vedoucího v jejich jiném zařízení, v Ústavu sociální péče pro mládež s mentálním postižením, jak zněl tehdejší oficiální název. Byla to překerní situace, ale ne tragédie. Psychologů s mou specializací byl tehdy nedostatek a mohl jsem se na své původní místo vrátit, mě však začala lákat výzva, kterou přede mě osud postavil. V rozhodování sehrál svou roli i nedávný zážitek ze zařízení s klecovými lůžky. Ústav, do kterého jsem nastoupil, nebyl tak hrozný jako ten dříve navštívený, avšak žádná idyla to také nebyla. Jen pro představu o poměrech, které tehdy v některých zařízeních panovaly – můj předchůdce skončil před soudem, protože řešil problémy s chováním klientů pomocí lyžařské hůlky. Jeden z chlapců s nádorem v hlavě následkem takové exekuce zemřel. Není divu, že moje začátky v novém oboru vůbec nebyly snadné, ale nikdy jsem svého rozhodnutí nelitoval. Později jsem vyhrál konkurz na ředitele centra sociálních služeb, ale to už je zase jiná kapitola. I když moje rozhodnutí znamenalo přerušování jedné profesní kariéry, přinesla mi moje nová práce výzvy a příležitosti přispívat ke změně poměrů, dělat něco, čemu jsem věřil, že má význam. Měl jsem štěstí, protože jsem postupem času nacházel kolem sebe stále více lidí, kteří měli chuť a odvahu s poměry něco dělat.

V Asociaci poskytovatelů sociálních služeb ČR jste předsedou Etické komise. Mnozí si slovo etika špatně vykládají a zaměňují je za etiketu. Vybaví se jim pan Špaček a jeho pravidla společenského chování. Přiblížíte čtenářům, jakým otázkám se komise věnuje, jaké problémy řeší?

Plést si etiku s etiketou mi připadá celkem humorné, ale vlastně proč ne? Etiketa je dohodnutá konvence, jak by se člověk měl chovat v určité oblasti. Existuje mnoho definic etiky, od původního významu nauky o správném jednání v lidském společenství, který jí dala řecká filozofie, až po definici etiky jako vědecké disciplíny zabývající se teorií norem lidského chování. Já chápu etiku v našem oboru jako svého druhu praktickou filozofii, která se zajímá o to, jak řekl Aristoteles: „Co je v naší moci

a co námi může být vykonáno,“ prostřednictvím lidského vztahu mezi námi a klientem, nejdůležitějším prostředkem, který v naší práci máme.

Jsem členem Etické komise od jejího vzniku. Pamatuji si, že původně měla být jen jakýmsi smířcím orgánem ve sporech mezi členy, ale jak Asociace rostla a dospívala, objevila se potřeba hledat řešení vážných etických dilemat spojených s poskytováním sociálních služeb. Etická komise se dnes snaží působit jako jakýsi kompas, ukazatel směru. Jednou z oblastí, kterou se zabýváme, jsou stížnosti klientů nebo jejich rodin na způsob poskytování služby. Komise nemá žádné výkonné pravomoci, takže nevyšetřuje a nerozhoduje, zda je ta či ona stížnost oprávněná. Komise každý takový případ pečlivě analyzuje a snaží se zjistit oblast a míru rizik, které ze stížností vyplývají. Stěžovateli se pak dostane poučení o orgánech, na které se může se svou stížností obrátit, a poskytovateli pak informace o oblasti, kterou stížnost zahrnovala, a odborný názor členů komise o možných rizicích spojených s touto oblastí. Speciickou stránkou činnosti komise, kterou zároveň považujeme za stěžejní, je hledání možností řešení etických dilemat z praxe, jako je například střet zájmů klienta, principů a cílů sociální služby, názorů opatrovníka a podobně. Komise čas od času publikuje své analýzy a modelové případy nikoliv jako metodické návody, ale jako možné směry řešení. Samostatnou kapitolou jsou pak expertní stanoviska k problémům, které nám zadá Prezidium nebo prezident Asociace poskytovatelů sociálních služeb ČR jako podklad pro svá rozhodování.

Profesně se věnujete také otázkám násilí v péči o seniory. Při řešení této problematiky je důležitá osvěta nejen pracovníků v sociálních službách, ale celé veřejnosti. Má Česká republika oporu při řešení tohoto celospolečenského problému ve státě? Jak lze násilí na seniorech nejlépe předcházet?

Násilí na seniorech jako celospolečenský problém samozřejmě vnímám také. Avšak budu znovu citovat Aristotela. Ptejme se „co námi může být vykonáno“ v našem oboru, kde se siločáry problémů společnosti protínají. Někteří vidí nejlepší oporu v boji proti násilí na seniorech v sociální péči v zákonech. Jeden čas jsem byl za Asociaci vyslán do parlamentní pracovní skupiny. Poslanci, kteří skupinu vedli, deklarovali velký zájem na řešení problému. Časem jsem však zjistil, že práce směřuje jednostranně k vytvoření paragrafu trestního zákoníku, aniž by se využily systémové možnosti řešení. Já si však myslím, že lepší než následné trestání je dobrá prevence a ta spočívá v kvalitním vzdělávání personálu a v dobré organizační kultuře zařízení. Zaměstnanci sociálních služeb nám v průzkumech nedávno probíhajícího mezinárodního projektu opakovaně sdělovali, že jim chybí dobré vzdělávací programy, jak se vypořádat s násilím ve všech jeho podobách. Stejně, ne-li více připravené musí být vedení, aby bylo schopno poskytnout zaměstnancům plnou podporu. Nejhorší je strkání hlavy do písku, popírání a zlehčování problémů.

Častěji se hovoří o násilí na seniorech ze strany pracovníků či rodiny, ale co takové násilí, jehož strůjci jsou samotní senioři? Dokáží se pracovníci v sociálních službách s touto druhou stranou mince vypořádat?

Problematika násilí nemůže být viděna jednostranně jen jako nežádoucí chování zaměstnanců ke klientům. Velmi časté je také násilí mezi klienty a násilí, které směřuje od klientů a jejich rodinných příslušníků k personálu. Takové násilí nemusí mít vždy jen otevřenou formu, ale může jít třeba o neustálé vznášení nepřiměřených požadavků. Jeho následky na psychiku jsou stejně devastující. Obecně se dá říci, že by v našich službách měla platit nulová tolerance, že bychom jako profesionálové měli udělat vše, co je v našich silách, abychom násilí v jakékoliv formě, intenzitě či směru nedávali šanci.

V rámci řady projektů jste měl možnost seznámit se s tím, jak fungují sociální služby v zahraničí. Čím bychom se v České republice mohli inspirovat? A naopak – může Česko inspirovat zahraniční země?

Rád bych řekl, že získávání zkušeností ze zahraničí je velmi důležitá stránka vzdělání každého manažera a je dobře, že Asociace pravidelně zprostředkuje takovou možnost velkému počtu svých členů. Co mě vždy při každé návštěvě v zahraničí zaujme, je vysoká profesionalita a vzdělanost lidí, kteří v Evropě sociální služby řídí nebo o nich rozhodují. Z vyspělých zemí si také můžeme vzít vzor z širokého zázemí, které sociální služby mají ve vzdělávacích institucích, včetně vysokých škol, specializovaných laboratoří a nezávislých expertních organizací. Nakonec ještě slovo do našich řad. Málodky v zahraničí slyším nářikavé stížnosti tu na „hygienu“, tu na „zřizovatele“, vládu, finance, byrokracii, jak jsme zvyklí slyšovat u nás. Ale možná že si jen neradi stěžují před cizinci...

Co je podle vás největším problémem sociálních služeb v České republice?

Bylo by úžasné ukázat ve smyslu Paretova pravidla na 20 procent příčin 80 procent důsledků všech problémů sociálních služeb, ale takovou ambici nemám. Z mého úhlu pohledu vidím problém v nedostatku profesní autonomie. Náš obor je relativně mladý a málo emancipovaný vzhledem k okolním oborům, se kterými se dělí o své pole působnosti, ať je to právo, medicína nebo ekonomie. Podívejme se, jak dopadlo legislativní řešení posuzování nároku na péči v zákoně. Od původně uvažovaného stejného postavení sociálního pracovníka a lékaře se zákon nakonec přiklonil k určující roli lékaře. Nedostatek autonomie se pak v praxi projevuje v tom, že pro všechny problémy, které praxe přináší, etické nevyjímaje, se přednostně hledá administrativně-právní řešení. Na každou situaci se hledá předpis. Definuje-li řešitel šablonu, má vyhráno. V praxi se však neustále objevují nepředvídané okolnosti

a mění se kontext situací. Bez aktivního a kreativního přístupu to nejde. Bohužel často panuje nedůvěra k samostatnému odbornému názoru toho, kdo službu vykonává. Poskytovatel si v takovém prostředí osvojil zvyk vlastní úvahu, byť podepřenou znalostmi a zkušeností, raději potlačit a nelitovat času na hledání písemného předpisu či pravidla. Ostatně veřejnoprávní regulátor, který ovládá finance a stanovuje pravidla, s kompetencemi poskytovatele ani příliš nepočítá a požaduje data, která budou zapadat do předem definovaných jednotných šablon. Výsledkem může být past v podobě bezduché rutiny bez lidského přístupu. Náš profesionál je tak veden trochu na krátké uzdě, což však není omluvou rezignace. Cesta oboru, který jsme si zvolili, není bez nebezpečí a nástrah. Je na nás, jestli se soustředíme na opatrné našlapování, nebo přispějeme k odstraňování bludných balvanů a hledání lepších cest.

Sociálními otázkami a etikou s nimi spjatou se zabýváte již mnoho let. Nepřipadá vám někdy, že změnit postoj politiků je jako bojovat s větrnými mlýny?

Naše úsilí často jako boj s větrnými mlýny působí a býváme z něho občas unavení. Zdá se však, že se blýská na lepší časy. V politice, a to i té vrcholové, se začínají ve větší míře angažovat noví lidé, naši kolegové, kteří s námi klopýtali po stejné cestě a potýkali se se stejnými problémy. A to je dobře, neboť potřebujeme mít v politice své zástupce, stejně jako je mají lékaři, právníci, ekonomové, podnikatelé. Neříkám, že je to všelék, ale je dobré mít za partnery politiky, kteří mluví stejným jazykem jako my. Podle mých zkušeností totiž nedorozumění mezi námi a politiky často pramení ze zmatení jazyků.

PhDr. Pavel Čáslava

Je absolventem Filozofické fakulty Univerzity Karlovy, oboru pedagogika a psychologie, a specializačního postgraduálního studia manželského a rodinného poradenství Filozofické fakulty Masarykovy univerzity. Do roku 1999 pracoval jako poradenský psycholog. V roce 1990 se stal vedoucím domova pro osoby se zdravotním postižením a později pracoval jako ředitel komplexu sociálních služeb v Karlovarském kraji.

V letech 2002 až 2006 se zúčastnil několika projektů Ministerstva práce a sociálních věcí ČR týkajících se zavádění kvality v zařízeních sociálních služeb. V letech 2006 až 2012 byl senátorem Parlamentu ČR, členem zdravotního a sociálního výboru. Po ukončení mandátu v roce 2012 pracoval jako náměstek ministra práce a sociálních věcí do února 2014.

Je členem Asociace poskytovatelů sociálních služeb ČR od jejího založení, dlouhá léta působí jako předseda Etické komise. V současné době je v důchodu, avšak účastní se práce na projektech zabývajících se kvalitou, zastupuje Asociaci poskytovatelů sociálních služeb ČR v mezinárodní organizaci European Social Network zastřešující evropské sociální služby a věnuje se publikační činnosti.

Ing. Jiří Horecký, Ph.D., MSc., MBA

prezident Unie zaměstnavatelských svazů ČR
a Asociace poskytovatelů sociálních služeb ČR

V sociálních službách působíte přes dvacet let a za tu dobu jste vystřídal několik vedoucích pozic. Bylo vaším snem už během studií pracovat s lidmi, v pomáhající profesi? Co vás přivedlo k tomu, stát se ředitelem Farní charity Tábor, kde jste profesně začínal?

Byla to, jak už to v životě často bývá, spíše náhoda. Chtěl jsem se původně věnovat cizím jazykům. Od sedmnácti let jsem vyučoval, tlumočil, překládal nebo dělal průvodce ve třech jazycích a tímto směrem jsem chtěl směřovat svoji profesní kariéru. Také mě zajímala ekonomie, kterou jsem nakonec vystudoval. V roce 1998 jsem byl osloven, zda bych ve Farní charitě Tábor nechtěl vést se svojí manželkou účetnictví a vlastně ekonomickou agendu. Po nějakém čase jsem byl osloven, zda bych se nechtěl stát ředitelem, a po krátké rozvaze jsem tuto výzvu přijal.

Ze své pozice prezidenta jste v neustálém kontaktu s ministry, náměstkyněmi i řediteli odborů, kdy hájíte zájmy poskytovatelů sociálních služeb. Měl jste někdy pocit, že to, co děláte, je boj s větrnými mlýny?

Ne, neměl. Ano, absolvoval jsem možná už tisíce hodin různých jednání, kdy šlo často o střety eg, prázdné argumentace, neochotu dohodnout se nebo se i pochopit. Nemůžu ale říci, že by to bylo k ničemu. I jednání, během něhož se nedosáhne kýženého výsledku, má často svůj význam. V posunu dopředu, poznání protivníka a jeho taktiky či argumentace nebo i v pochopení vlastních chyb nebo nedokonalostí.

Přistupuji tedy k tomu, co dělám, s pokorou, tj. s vědomím, že se mám stále co učit, že se mohu mýlit anebo že může mít druhá strana pravdu.

Jak byste popsal úroveň sociálních služeb u nás a v zahraničí, ať již z pohledu evropského, či celosvětového? Kde bychom se měli (ať již samotní poskytovatelé sociálních služeb či vládní představitelé) inspirovat, aby se v České republice zvýšila úroveň poskytované péče?

Kvalita sociálních služeb se v České republice zejména za poslední dvě dekády zásadně posunula, a to včetně myšlení a přístupu lidí pracujících v sociálních službách. Mimochodem právě jejich odevzdanost, nasazení a angažovanost se ukázaly během pandemie covidu-19. Co se tedy týká kvality sociálních služeb, patříme mezi třetinu zemí v Evropě s nejvyšší kvalitou (byť jsme na konci této „prémiové“ skupiny). Učit bychom se měli a mohli od Nizozemska, Švýcarska, Rakouska anebo skandinávských zemí.

Co je podle vás největším problémem sociálních služeb v Česku? Dá se to vůbec shrnout do krátké odpovědi?

Financování sociálních služeb a s tím spojené plánování kapacit, monitorování jejich využití, rozdělení kompetencí a odpovědností mezi stát, kraje, města, obce, ale i samotné uživatele a jejich rodiny. Dále pak nedostatečné využívání soukromých zdrojů a špatná integrace sociálních a zdravotních služeb.

Neměli bychom opomenout ani otázku týkající se covidu-19, který sociálními službami otřásl od základů. Co jste se ve spojitosti s pandemií naučil?

Spoustu věcí, např. že je nutné jednat rychle (i za cenu rizika chyb), že nelze vždy jen spoléhat na stát a veřejnou správu, že je nutné být

flexibilní, rychlý a tvůrčí. Tím vším jsem se řídil, když jsme se snažili být za Asociaci pro poskytovatele opravdovou oporou. A znovu jsem mohl být svědkem toho, že lidé jsou úžasní – ve své ochotě, obětavosti, solidárnosti a pracovitosti.

Za dobu svého působení v sociálních službách jste zažil dvanáct ministrů a ministryň práce a sociálních věcí. Dokázal byste říci, kdo z nich měl nejspíše nejlepší plány a vize, které měly šanci na úspěch a nakonec uspěly či neuspěly?

Mně se nejlépe spolupracovalo s dr. Petrem Nečasem a dr. Jaromírem Drábkem a ano, oba dva měli své představy o resortu, které důsledně prosazovali, byť jsme ne vždy ve všem spolu souhlasili. Další podobnou, byť krátkou zkušenost mám se současným ministrem Ing. Marianem Jurečkou.

Jste nejenom prezidentem Asociace poskytovatelů sociálních služeb ČR a Unie zaměstnavatelských svazů ČR, členem různých komisí, rad vlády, ale působíte i v čele evropských a světových organizací. A teď otázka na tělo. Co na vaše pracovní nasazení říká vaše rodina?

To je spíše otázka pro její členy. Myslím si, že si na mé pracovní nasazení zvykli. Výhodou je skutečnost, že jsou všichni podobně pracovití. Jak manželka, tak děti jsou zvyklé pracovat, číst, učit se apod. i nad rámec běžných povinností, tj. i během víkendů či večerů.

Můžete se s námi podělit o své plány do budoucna?

V tomto roce, tj. v roce 2022, mám před sebou dva možné a zásadní osobní profesní posuny a změny, ale na stránkách této knihy o nich nechci hovořit. Život mě naučil, že co se týká mého profesního života, nikdy nakonec nešlo o to, co jsem plánoval. Nikdy jsem např. neplá-

noval být prezidentem Asociace poskytovatelů sociálních služeb ČR, Unie zaměstnavatelských svazů ČR, European Ageing Network nebo Global Ageing Network, vždy jsem byl někým vyzván, abych o tom přemýšlel a zvážil kandidaturu.

Pokud jde o plány organizací, které řídím, těším se např. na předsednictví České republiky v Evropské unii a její priority v sociální oblasti, na náš Evropský kongres ve Vídni CARE 4.0., na nové unikátní vzdělávací programy anebo na výzvu Global Ageing Network vládám celého světa k nezbytným a akutním změnám v systémech dlouhodobé péče. Těch konkrétních a dalších plánů je mnoho a jejich výčet by přesáhl prostor pro tento rozhovor. Jinými slovy – plánů je více než lidských zdrojů, tedy času k jejich realizaci.

Ing. Jiří Horecký, Ph.D., MSc., MBA

V sociálních službách působí od roku 1999. Nejprve byl ředitelem Farní charity Tábor, od roku 2004 do roku 2008 ředitelem G-centra Tábor (sociální služby města Tábor).

V roce 2007 byl zvolen prezidentem Asociace poskytovatelů sociálních služeb ČR, v roce 2013 prezidentem Unie zaměstnavatelských svazů ČR, v roce 2016 prezidentem Evropské asociace poskytovatelů dlouhodobé péče o seniory (E.D.E.), která se v roce 2018 sloučením s The European Association of Homes and Services for the Ageing (EAHSA) přetrafovala v Evropskou síť stárnutí (EAN), jejímž prezidentem byl opět zvolen Jiří Horecký, a v roce 2017 se stal viceprezidentem Evropské federace zaměstnavatelů (FESE). Na konci roku 2021 byl zvolen předsedou světové asociace Global Ageing Network.

Založil několik neziskových organizací, je členem Rady hospodářské a sociální dohody, Rady vlády pro seniory a stárnutí populace, Rady vlády pro veřejnou správu, Rady vlády pro koordinaci protidrogové politiky, Rady vlády pro nestátní neziskové organizace, Rady kvality ČR, předsedou pracovní skupiny pro bydlení seniorů a rezidenční služby, členem komise pro rozvoj sociálních služeb Ministerstva práce a sociálních věcí ČR, členem Akreditační komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR, členem Akreditační komise pro vyšší odborné vzdělávání, předsedou Rady pro inspekce kvality sociálních služeb. V letech 2013–2017 působil jako poradce ministra, později ministryně práce a sociálních věcí.

Je držitelem ceny Osobnost roku 2007 v sociálních službách. Byl finalistou soutěže Manažer roku 2021. Pod jeho vedením získala Asociace poskytovatelů sociálních služeb ČR ocenění „Nejlepší asociace v sociálních službách“ od EU BUSINESS NEWS (2021) a od celosvětové asociace Association of Executives ocenění za pomoc poskytovatelům sociálních služeb v době pandemie covidu-19 (2022). Více na www.horecky.cz.

---

doc. Ing. Ladislav Průša, CSc.

proděkan pro vědu a tvůrčí činnost, vedoucí Ústavu veřejné správy a sociální politiky, Fakulta veřejných politik, Slezská univerzita v Opavě

Sociální politice se věnujete již pěknou řádku let. Kdy však nastal ten zlom, že jste se rozhodl pro toto zaměření?

„Život je jen náhoda,“ zpívá se v jedné písničce. Když jsem na Vysoké škole ekonomické, v prvním nebo ve druhém ročníku, dostal nabídku dělat pomocnou vědeckou sílu, poznal jsem dnes pana profesora, tehdy odborného asistenta Vojtěcha Krebse, a to byl ten okamžik, kdy jsem se dostal do oblasti sociální politiky, která mě prostě chytla a drží dodnes. Kdybych tehdy potkal někoho jiného, mohl jsem dnes být bankovním úředníkem nebo třeba investičním analytikem. Prvopočátky sahají do konce 70. let minulého tisíciletí.

Jste vysokoškolským pedagogem, výzkumným pracovníkem a téměř sedmnáct let jste stál v čele Výzkumného ústavu práce a sociálních věcí. Jak byste popsal vývoj sociální politiky v Česku? Daří se státu a vládě naplňovat vize, které stály u zrodu sociální politiky v novodobých českých dějinách?

V tomto kontextu si musíme položit otázku, jestli má vláda v této oblasti nějaká předsevzetí, jestli vláda chce a jestli vůbec ví, co chce dělat. A já se obávám, že vaří z vody (*smích*). Neexistuje totiž žádná koncepce, jednotlivá řešení se dlouhodobě tahají jak králíci z klobouku a bohužel je to čím dál tím horší. Nejsme schopni se poučit z minulých událostí, z minulých krizí, nevyužíváme standardní mechanismy, které máme k dispozici v rámci stávajících zákonů, kde by